

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 6383/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јевтић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији су пуномоћници Јелена Виденовић, адвокат из ... и Бранкица Митић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Бранкица Мишић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о захтеву Вишег суда у Смедереву за одређивање другог стварно надлежног суда у овој правној ствари, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Вишег суда у Смедереву за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој правној ствари.

Образложење

Решењем Основног суда у Смедереву П 3588/13 од 29.09.2017. године, ставом првим изреке одбачена је тужба тужиоца због правноснажно пресуђене ствари. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженима солидарно накнади трошкове парничног поступка од 155.650,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.09.2017. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене ББ за накнаду трошкова поступка, преко досуђених 155.650,00 динара до укупно тражених трошкова и то: за заступање од стране њеног другог пуномоћника Николе Рашића, адвоката из ..., на име састава сваког образложеног поднеска од по 9.000,00 динара и за заступање на сваком одржаном рочишту од по 10.500,00 динара.

Против наведеног решења тужилац је изјавио жалбу са предлогом да се списи доставе Врховном касационом суду у смислу члана 62. ЗПП ради одређивања другог стварно надлежног суда, па је предмет достављен Вишем суду у Смедереву, који је решењем Гж 389/19 од 18.09.2019. године, у ставу првом изреке одбацио захтев тужиоца за изузеће Вишег суда у Смедереву као недопуштен, а ставом другим одлучио да се списи предмета доставе Врховном касационом суду на одлучивање по захтеву тужиоца за делегацију другог стварно надлежног суда за одлучивање о жалби тужиоца на решење Основног суда у Смедереву П 3588/13 од 29.09.2017. године. У образложењу решења је наведено

да су Вишем суду у Смедреву достављени списи Основног суда у Смедереву П 3588/13, ради одлучивања о жалби на решење од 29.09.2017. године, те да је уз жалбу достављен и захтев за изузеће тог суда, као и захтев за делегацију другог стварно надлежног суда за одлучивање о жалби тужиоца.

У предлогу за делегацију надлежности, тужилац је навео да је тужена ВВ радник Основног суда у Смедреву, да је била дугогодишњи референт у парничној писарници и близак сарадник поступајуће судије у овом предмету, због чега сматра да у конкретној правној ствари није оправдано да се поступак води пред Вишим судом у Смедреву, будући да су Основни и Виши суд у Смедреву смештени у истој згради, те да се запослени међусобно врло добро познају и у свакодневној комуникацији су, па је предложио да Врховни касациони суд одреди други стварно надлежан суд за поступање у овој правној ствари.

Виши суд у Смедереву је Врховном касационом суду поднео захтев за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој правној ствари, а на предлог тужиоца.

Одлучујући о предлогу за одређивање другог стварно надлежног суда, у смислу члана 62. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да предлог није основан.

Према члану 62. став 7. у вези става 1. истог члана Закона о парничном поступку, највиши суд одређене врсте, на захтев надлежног суда (који захтев може поднети сам или на предлог странке), може одредити да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће се тако лакше спровести поступак или ако за то постоје други важни разлози.

На основу ове одредбе може бити одређено поступање другог стварно надлежног суда, ако суд који је по закону месно надлежан, није у могућности да поступа у конкретном предмету (нужна делегација) или ако његово поступање није сврсисходно (сврсисходна делегација).

По налажењу Врховног касационог суда у овој правној ствари нису испуњени услови из члана 62. ЗПП, за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој правној ствари. Наиме, навод тужиоца да је тужена ВВ радник Основног суда у Смедреву, да је била дугогодишњи референт у парничној писарници и близак сарадник поступајуће судије у овом предмету, те да у конкретној правној ствари није оправдано да се поступак води пред Вишим судом у Смедреву, будући да су Основни и Виши суд у Смедреву смештени у истој згради, те да се запослени међусобно врло добро познају и у свакодневној комуникацији су, не представља разлог који би оправдавао одређивање другог стварно надлежног суда, будући да уколико постоји сумња у непристрасност поступајућих судија, исти ће се ценити по одредбама ЗПП које прописују разлоге за искључење и изузеће судија.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да разлози изнети у захтеву не указују да је очигледно да ће се поступак лакше спровести пред другим

стварно надлежним судом, нити постоје други оправдани разлози за одређивање надлежности другог стварно надлежног суда, због чега је и одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић